

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2508/2020
12.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против тужених „Железнице Србије“ а.д. Београд, кога заступа Љиљана Р. Попадић адвокат из ... и Акционарског друштва за железнички превоз путника „Србија Воз“ Београд, кога заступа Борис Богдановић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 625/20 од 22.05.2020. године, у седници већа одржаној 12.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 625/20 од 22.05.2020. године и предмет **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 3/19 од 21.11.2019. године, усвојен је тужбени захтев и обавезани тужени да тужиоцу, на име накнаде за исхрану у току рада, у периоду од 01.06.2015. године до 28.02.2018. године, солидарно исплате износ од 319.730,51 динар, као и да му накнаде регрес за коришћење годишњег одмора, за исти период, у укупном износу од 112.311,67 динара, све са законском затезном каматом за сваки доспели месечни износ посебно, како је изреком наведено. Обавезани су тужени да тужиоцу солидарно исплате трошкове парничног поступка у износу од 94.881,68 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 625/20 од 22.05.2020. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиоцу на име накнаде за исхрану у току рада, за период од 01.06.2015. године до 28.02.2018. године, солидарно исплате износ од 319.730,51 динар, као и да му на име регреса за коришћење годишњег одмора, у истом периоду, солидарно исплате износ од 112.311,67 динара, све са законском затезном каматом за сваки доспели месечни износ посебно, како је изреком наведено. Преиначено је и решење о трошковима поступка, садржано у првостепеној пресуди, тако да свака странка сноси своје трошкове поступка. Одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуде, применом члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, па је нашао да је ревизија тужиоца основана.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је био у радном односу код тужене "Железнице Србије" а.д. до 01.09.2015. године, од када је код туженог "Србија Воз" а.д. Уговором о раду тужиоца и Анексом тог уговора предвиђено је право тужиоца као запосленог, на накнаду, између осталог, трошкова и других примања у складу са законом и Колективним уговором. У утуженом периоду на снази је био Колективни уговор од 30.11.2002. године ("Службени гласник РС" бр. 84/02, 46/11) и Анекс тог уговора од 26.07.2006. године ("Службени гласник РС" бр. 4/06). Након извршених статусних промена усвојен је Колективни уговор "Железнице Србије" а.д. од 24.03.2015. године, а чланом 57. став 2. предвиђено је да у вредност радног часа је укључена вредност накнаде за исхрану у току рада и 1/12 регреса. Тужени нису тужиоцу обрачунавали и исплатили накнаду за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора, нити су доставили структуру вредности једног радног часа, због чега од стране вештака није било могуће утврдити да ли су вредности једног радног сата укључене накнаде за исхрану у току рада и вредност регреса 1/12 за коришћење годишњег одмора. С тим у вези није било могуће утврдити да ли су запосленима са различитим коефицијентом зараде исплаћивани исти износи накнаде за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора. Тужиоцу је топли оброк последњи пут исплаћен одвојено од зараде у јуну 2002. године, док је регрес последњи пут исплаћен одвојено од зараде у фебруару 2002. године.

Побијаном одлуком је одбијен тужбени захтев за исплату накнаде регреса за годишњи одмор, као и накнаде за исхрану у току рада, уз закључак суда да су ови трошкови тужиоцу исплаћени, кроз цену рада, а према општим актима туженог.

Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Законом о раду прописано је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, а Законом о изменама и допунама Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, поново је прописано и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1, 5. и 6.), а што мора бити исказано у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.01.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорити мањи или већи износ регреса и топлог obroка од онога који је предвиђен Општим колективним уговором и Законом о раду, али само уколико су донели Одлуку којом су предвидели висину регреса и топлог obroка. Међутим, у конкретном случају тужени у току поступка није доставио такву одлуку суду, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да исту није ни донео. При том, висина трошкова на име регреса за годишњи одмор и на име трошкова исхране у току рада мора бити одређена

линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. Имајући ово у виду, не може се прихватити закључак другостепеног суда, да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да тужени није могао да се изјасни о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и топли оброк исказао у платној листи запослених (па и тужиоца), како је то прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци. Укинута је и одлука о трошковима спора јер зависи од коначног исхода спора, сагласно члану 165. ЗПП.

У поновном поступку другостепени суд ће у складу са датим примедбама поново одлучити о захтеву тужиоца за исплату трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у траженом периоду, имајући у виду жалбене наводе о пасивној легитимацији "Железнице Србије" а.д. у односу на потраживање које је предмет парнице, у смислу одредаба члана 147.-152. Закона о раду, с обзиром да су правне последице статусних промена наступиле 01.09.2015. године, од када је тужилац у радном односу код туженог "Србија Воз" а.д.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**